

สถานการณ์และรูปแบบของการท่องเที่ยว เพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กในกัมพูชา ไทย และลาว และข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหา

นรินทร์ เพชรทอง* เสกสัน เครือคำ**

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการศึกษาสถานการณ์และรูปแบบของการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กในกัมพูชา ไทย และลาว เพื่อนำไปสู่การทำข้อเสนอแนะในการต่อต้านการกระทำความผิดการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้กรณีศึกษา การสัมภาษณ์เชิงลึก และการวิเคราะห์เอกสาร โดยกลุ่มเป้าหมายในการสัมภาษณ์เชิงลึกคือ เจ้าหน้าที่ตำรวจจากกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 5 กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 2 เจ้าหน้าที่จากกรมสอบสวนคดีพิเศษ เลขาธิการมูลนิธิ FACE และเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในลาว และกัมพูชา รวมจำนวนทั้งหมด 10 ท่าน ซึ่งผลการวิจัย พบว่า ลักษณะสำคัญของผู้ที่กระทำความผิดจะเป็นชาย ชาวต่างชาติจากประเทศตะวันตกเป็นส่วนใหญ่ในไทยและกัมพูชา สำหรับลักษณะที่สำคัญของเหยื่อ จะมีทั้งเด็กหญิงและเด็กชายในจำนวนไม่แตกต่างกันมาก ส่วนใหญ่จะมาจากครอบครัวที่มีปัญหา มีฐานะยากจน ขาดการศึกษา หรือเป็นเด็กเร่ร่อนในทั้งสามประเทศ สำหรับรูปแบบและวิธีการเข้าหาเหยื่อที่สำคัญประกอบด้วย การใช้นายหน้าให้คนหาเด็กมาให้และเสนอให้เงินตอบแทน การมีพฤติกรรมติดต่อกันทางสื่อออนไลน์ การแฝงตัวเข้ามาในมูลนิธิ องค์กร หรือสถาบันที่ทำให้ผู้กระทำความผิดมีโอกาสได้เข้าถึงเหยื่อได้ง่าย หรือการแฝงตัวเป็นอาจารย์พิเศษ โดยมีข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาให้สอดคล้องกับทฤษฎีปฏิกิริยาโดยการสร้างมาตรการทางกฎหมายที่มีประสิทธิภาพในการลงโทษผู้กระทำความผิดเพื่อเพิ่มการคุ้มครองที่เด็กให้กับเด็ก อันจะเป็นการลดแรงจูงใจในการเข้ามากระทำความผิดในแถบประเทศอาเซียน โดยเฉพาะในไทย กัมพูชา และลาว

คำสำคัญ: การท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก ไทย ลาว กัมพูชา

* คณะนิติวิทยาศาสตร์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
เลขที่ 90 หมู่ 7 อาคาร 52 ตำบลสามพราน จังหวัดนครปฐม 73110
อีเมล: narin@rpca.ac.th

** คณะสังคมศาสตร์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
เลขที่ 90 หมู่ 7 อาคาร 52 ตำบลสามพราน จังหวัดนครปฐม 73110
อีเมล: segcear@gmail.com

The Situations and Characteristics of Child Sex Tourism (CST) in Cambodia Thailand and Lao PDR and the Recommended Solutions

Narin Phetthong* Seksan Khruakham**

Abstract

This research qualitative aimed to study the situations and characteristics of Child Sex Tourism (CST) in Cambodia Thailand and Laos in order to provide the recommended solutions to this problem. Case studies, secondary analysis, and in-depth interviews were employed in this study. The 10 targeted key informants for the interviews were from Police Region 2, Police Region 5, DSI, FACE Foundation, CST-related police units in Cambodia and Lao PDR. The findings reveal that the CST offenders mostly found in Thailand and Cambodia were males from western countries. Meanwhile, the CST victims were not much different in gender, mostly from broken family, poor, uneducated, or homeless. The techniques to commit CST included using a broker to bring the victim in, using money to lure the victim, using online network to get access and lure the victim, pretending to be a teacher, a head charity foundation or a good guy to get access to the victim. The recommended solutions to the problems include establishing the more effective law enforcement measures for combatting CST in order to create a better guardian for children, which in turn makes Thailand, Cambodia and Lao PDR less attractive to the CST offenders.

Keywords: Child Sex Tourism, CST, Thailand, Lao PDR, Cambodia

* Faculty of Forensic Science, Royal Police Cadet Academy
90 M. 7 Sam Pran, Nakorn Pathom, 73110, THAILAND.
E-mail: narin@rpca.ac.th

** Faculty of Social Sciences, Royal Police Cadet Academy
90 M. 7 Sam Pran, Nakorn Pathom, 73110, THAILAND.
E-mail: segcear@gmail.com

บทนำ (Introduction)

การให้ความสำคัญกับปัญหาการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก (Child Sex Tourism-CST) ยังมีไม่มากนักในประเทศไทยและแถบภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เมื่อเทียบกับภูมิภาคอื่นทั่วโลก โดยเมื่อปี 2556 Terry (2015) ได้อ้างอิงข้อมูลของ GAO-Government Accountability Office ปี 2013 พบว่า ประเทศไทยเองก็ยังคงเป็นประเทศปลายทางของผู้ต้องหาชาวอเมริกันที่ต้องการเดินทางเพื่อไปมีเพศสัมพันธ์กับเด็กหรือ CST แม้ว่ากฎหมายต่างประเทศ เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกาจะกำหนดโทษไว้สูงมากคือ ทั้งจำคุกและปรับ โดยโทษจำคุกนั้นอาจสูงถึง 30 ปี เมื่อเทียบกับประเทศในโลกที่สามที่โทษจะต่ำกว่านี้ ดังตัวอย่างคดีของ US. vs Kelly (United States Department of Justice, 2016) ซึ่งผู้กระทำความผิดเป็นชาวอเมริกันที่เดินทางมาประเทศไทยเมื่อปี ค.ศ. 2013 และได้ซื้อบริการกับเด็กชายอายุ 14 ปีพร้อมทั้งถ่ายภาพวิดีโอเก็บไว้ แม้ว่าจะไม่ถูกศาลในประเทศไทยพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก แต่ผลจากการทำงานสืบสวนร่วมกัน (Parallel Investigations) ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายในประเทศไทย (สำนักงานตำรวจแห่งชาติและกรมสอบสวนคดีพิเศษ) กับเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายของอเมริกาที่ประจำอยู่ในประเทศไทยทำให้สามารถนำพยานหลักฐานไปใช้ดำเนินคดีกับนายเคลลีที่ศาลในประเทศสหรัฐอเมริกาได้ โดยเมื่อวันที่ 24 สิงหาคม 2556 ศาลชั้นต้นเขตเหนือของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ได้ตัดสินลงโทษจำคุกนายเคลลีเป็นเวลา 10 ปี ในข้อหาท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กในต่างประเทศ แต่อย่างไรก็ตาม ได้มีกรณีศึกษาอีกคดีที่แสดงถึงการลงโทษที่ทัดเทียมกับศาลในต่างประเทศ ดังตัวอย่างคดี เมื่อปี ค.ศ. 2007 ที่ผู้ต้องหาเป็นชาวเนเธอร์แลนด์ได้ร่วมกับผู้ต้องหาชาวไทยกระทำความผิดฐานพรากเด็กมาจากผู้ปกครองและกระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก และต่อมาในปี ค.ศ. 2009 ได้มีการพิพากษาลงโทษผู้กระทำความผิดทั้งสองคน โดยถูกตัดสินจำคุกกว่า 20 ปีโดยศาลยุติธรรมของประเทศไทย (Bangkok Post, 2014)

จากปัญหาดังกล่าวได้มีการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการในเชิงปฏิบัติของสหประชาชาติในการขจัดความรุนแรงต่อเด็ก (United Nations Model Strategies and Practical Measures on the Elimination of Violence against Children in the Field of Crime Prevention and Criminal Justice) เพื่อส่งเสริมยุทธศาสตร์ในด้านการป้องกันและความยุติธรรมว่าด้วยเรื่องความรุนแรงต่อเด็กให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยการพัฒนายุทธศาสตร์นี้ได้ปรับมาจากประสบการณ์และการเรียนรู้ที่สั่งสมมากกว่า 25 ปีในเรื่องอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก แม้ว่ากระบวนการยุติธรรมจะไม่ใช้ระบบเดียวที่มีส่วนในการคุ้มครองเด็กแต่ว่าเป็นกระบวนการที่มีความสำคัญอย่างยิ่งยวด ซึ่งการศึกษา สุขภาพ และงานด้านการคุ้มครองเด็กต่างก็มีความจำเป็นและการสร้างความร่วมมือระหว่างหน่วยงานเหล่านี้ก็ต่างมีความสำคัญในแผนยุทธศาสตร์ ซึ่งหากปัญหาการท่องเที่ยวเพื่อมีความสัมพันธ์กับเด็กไม่ได้รับการแก้ไข จะส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจและสังคมของไทยในอนาคตได้ เนื่องจากเหยื่อที่เป็นผู้ที่ถูกกระทำเป็นเด็กที่เป็นอนาคตของชาติและหากไม่มีการแก้ไขอย่างจริงจังเด็กจะเติบโตมาเป็นปัญหาทางสังคมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ รวมทั้งการปล่อยให้นักท่องเที่ยวเข้ามาล่วงละเมิดเด็กในไทยและประเทศอื่นในแถบอาเซียนจะทำให้ความเสื่อมเสียชื่อเสียงและภาพลักษณ์อันดีงามของประเทศได้

จากการวิจัยในช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก (ECPAT, 2008; Lanning, 2010) และการศึกษาในด้านต่าง ๆ ของการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก จากหลาย ๆ ประเทศ พบว่า ยังขาดการศึกษาในด้านนี้อย่างเป็นรูปธรรมในสามประเทศอาเซียน คือ กัมพูชา ไทย และลาว ซึ่งทั้งสามประเทศนี้เป็นกลุ่มประเทศเป้าหมายที่สำคัญของการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กในภูมิภาคอาเซียน ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงนำมาสู่การทำวิจัยนี้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสถานการณ์ และรูปแบบของการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กในกัมพูชา ไทย และลาว เพื่อนำไปสู่การทำ ข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขปัญหา อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

การทบทวนวรรณกรรม (Literature Reviews)

ความหมายและเทคนิคการกรูมมิ่ง (Grooming Definition and Techniques)

Terry และ Tallon (2004) ได้นิยามว่าการ “กรูมมิ่ง” คือ พฤติกรรมที่ผู้กระทำความผิดใช้เวลา ในการที่จะกระทำความผิดหรืออีกนัยหนึ่ง คือ ความผิดที่มีการเตรียมการล่วงหน้าเพื่อที่จะได้ความร่วมมือ จากเหยื่อโดยอาจจะมีการใช้วิธีการที่ต่าง ๆ กัน โดยตัวอย่างผลการศึกษาคดีหนึ่งว่าผู้กระทำความผิดนั้น ใช้วิธีกรูมเด็กเพื่อสร้าง “ความไว้วางใจ” และทางที่จะเข้าถึงเด็กได้ และหลังจากที่กระบวนการกรูมเกิดขึ้น แล้วนั้นคนกลุ่มนี้ก็ถือโอกาสละเมิดทางเพศกับเหยื่อที่เป็นเด็กโดยอาจจะใช้วิธีที่แตกต่างกัน

การกรูมเด็กนั้นมีหลายวิธีการต่างกันไปแล้วแต่ว่าผู้ละเมิดเด็กจะเลือกใช้วิธีใดบ้าง Lanning (2010) ได้อธิบายว่าคนที่กรูมเด็กหรือที่เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า “กรูมเมอร์” ใช้กระบวนการในการล่อลวงเด็ก เพื่อที่จะเข้าถึงเด็กในระยะยาว เพื่อที่จะได้จะให้ความร่วมมือ เก็บความลับซึ่งเป็นสาเหตุให้การละเมิดเกิดขึ้น ได้อย่างต่อเนื่อง และเกิดขึ้นซ้ำ

แนวคิดและทฤษฎีอาชญาวิทยาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก (Criminological Theories Related to CST)

ทฤษฎีปกติวิสัย (Routine Activity Theory)

ทฤษฎีปกติวิสัย (Cohen & Felson, 1979) เป็นทฤษฎีที่พัฒนามาจากแนวคิดอาชญาวิทยาดั้งเดิม โดยปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการคิดตัดสินใจเลือกนั้นเกิดจากสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ซึ่งกิจกรรมในการดำเนินชีวิตประจำวันของบางคนนั้นเปิดโอกาสให้คนที่กระทำความผิดมองเห็นความเสี่ยงที่จะโดนจับหรือ สูญเสียอย่างน้อย ประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นคุ้มค่ากับการเสี่ยงลงมือกระทำความผิด ทำให้เกิดอาชญากรรม ทฤษฎีปกติวิสัยจะแบ่งองค์ประกอบอาชญากรรมออกเป็น 3 ส่วนด้วยกัน คือ

1. ผู้ที่จะกระทำความผิด (Motivated offender)
2. เป้าหมายที่เหมาะสม (Suitable target)

3. การขาดการคุ้มครองที่ดี (Absence of capable guardian)

การท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กก็เป็นเช่นเดียวกับอาชญากรรมทั่วไปที่ต้องมีองค์ประกอบทั้ง 3 ประการข้างต้นจะเกิดขึ้นได้ คือ มีนักท่องเที่ยวที่มุ่งจะล่วงละเมิดเด็ก มีเด็กที่เป็นเป้าหมายตามที่ต้องการ และมีโอกาสในการลงมือกระทำผิดซึ่งเกิดจากความบกพร่องหรือความอ่อนแอของการคุ้มครองดูแลเด็ก

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory)

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของเอเคอร์มีหลักการที่สำคัญอยู่ด้วยกัน 4 อย่าง (Aker, 1997) คือ

1. การคบหาสมาคมที่แตกต่าง (Differential association) เป็นการพบปะแลกเปลี่ยนข้อมูลและความคิดเห็นระหว่างกัน
2. การกำหนดมุมมอง (Definition) หรือการสร้างแรงจูงใจและเหตุผลในการสนับสนุนการกระทำ
3. การส่งเสริมสนับสนุนที่แตกต่าง (Differential reinforcement) ซึ่งเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นจากผลการกระทำว่าจะเป็นโทษหรือเป็นประโยชน์ต่อตัวผู้กระทำ
4. การลอกเลียนแบบ (Imitation) เป็นการเรียนรู้และทำตามพฤติกรรมจากตัวต้นแบบ

โดยหลักการเหล่านี้สามารถนำมาอธิบายการกระทำผิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กได้ นั่นคือ พฤติกรรมการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กสามารถเรียนรู้ได้เหมือนพฤติกรรมอื่น ซึ่งการเรียนรู้จะเกิดจากการรวมกลุ่มพบปะกันหรือการเลียนแบบจากการรับรู้ทางสื่อต่าง ๆ ก็ได้

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับเหยื่ออาชญากรรม (Theories of Crime Victims)

การเริ่มศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวผู้กระทำผิดกับตัวเหยื่ออาชญากรรม เพื่อที่จะเข้าใจปรากฏการณ์อาชญากรรมมากขึ้น ในช่วงทศวรรษที่ 0491 โดยได้เริ่มหันมาสนใจว่าทำไมคนจึงกลายเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ โดยจากการศึกษาบ่อยครั้งที่เหยื่ออาชญากรรมหลายคนมีส่วนทำให้ตัวเองตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมนั้น (von Hentig, 1941) แต่อย่างไรก็ตาม ไม่จำเป็นเสมอไปว่าเหยื่อนั้นจะเป็นสาเหตุหลักของอาชญากรรม โดยหากบทบาทของเหยื่อในเหตุการณ์อาชญากรรมนั้นมีความแตกต่างกัน ก็จะทำให้ระดับความเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์อาชญากรรมนั้นแตกต่างกันไป เหยื่ออาชญากรรมหลายประเภทสะท้อนให้เห็นถึงความสามารถของเหยื่อทั้งการไร้ความสามารถทางร่างกาย จิตใจ และสังคม ตัวอย่างเช่น พวกเด็กผู้หญิง และคนชรา เป็นพวกที่มีความอ่อนแอทางด้านร่างกายทำให้ไม่สามารถต่อสู้ขัดขืนอาชญากรได้ ส่วนพวกต่างดาวและพวกชนกลุ่มน้อยจะเป็นพวกที่มีความอ่อนแอทางสังคมเนื่องจากเป็นกลุ่มที่มีวัฒนธรรมแตกต่างจากสังคมหลักทำให้คนเหล่านี้ถูกมองว่าเป็นคนนอกกลุ่ม ซึ่งอาจจะกลายเป็นเป้าหมายของกลุ่มอาชญากร ส่วนพวกที่เป็นคนโง่ มีความผิดปกติทางจิตใจ ซึมเศร้า หรือถูกกดขี่ อาจจะไม่สามารถเข้าใจสถานการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นทำให้ไม่สามารถที่จะขัดขืนอาชญากรได้ ในขณะที่พวกที่โลกและชอบการทรมาน

เป็นบุคคลที่ทำให้ตัวเองเข้าไปเกี่ยวข้องกับสถานการณ์อาชญากรรมที่อาจจะทำให้ตัวเองกลายเป็นเหยื่อของอาชญากรรมเสียเอง

การศึกษาเหยื่อเพื่อหาวิธีการคุ้มครองคนที่มีลักษณะเสี่ยงที่จะตกเป็นเหยื่อของการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก ซึ่งทำให้เกิดประโยชน์ในการป้องกันช่วยเหลือมากกว่าทำให้เกิดผลเสีย เนื่องจากการป้องกันจากการศึกษาเพียงเฉพาะลักษณะหรือเหตุจูงใจของผู้กระทำผิดอย่างเดียวนั้นอาจจะมีประสิทธิภาพเพียงพอและเป็นการแก้ปัญหาเพียงด้านเดียว ดังนั้น การศึกษาลักษณะและพฤติกรรมของเหยื่อจะช่วยให้เกิดความเข้าใจถึงการเกิดขึ้นของการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กมากขึ้นและสามารถที่จะหามาตรการที่รอบด้านและครอบคลุมในการป้องกันปราบปรามการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กและช่วยเหลือเหยื่อของการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กได้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (Previous Research)

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งของต่างประเทศและในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก โดยมีสาระสำคัญ ดังนี้

Lanning (2010) ได้แยกผู้ที่จะมีเพศสัมพันธ์กับเด็กออกเป็นสองประเภท คือ ประเภทสถานการณ์พาไปหรือเอื้ออำนวย (Situational) และประเภทนิยมมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก (Preferential) ส่วน ECPAT International (End Child Prostitution in Asian Tourism) ได้แยกกลุ่มผู้ละเมิดเด็กออกเป็นสามกลุ่ม โดยเพิ่มกลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มที่นิยมมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก (Pedophile) โดยกลุ่มนี้นิยมมีเพศสัมพันธ์กับเด็กก่อนวัยรุ่น Lanning (2010) ยังพบข้อมูลจากสถิติของกระทรวงยุติธรรมสหรัฐอเมริกา พบว่า 60% ของผู้ล่วงละเมิดเด็กเป็นบุคคลที่เด็กรู้จัก “พ่อพระ” (Nice-Guy Offender) มีลักษณะเป็นที่รักของเด็ก ๆ ซึ่งคนส่วนใหญ่ในสังคมรับความจริงไม่ได้ว่าคนกลุ่มนี้ละเมิดทางเพศเด็ก กลุ่มพ่อพระสร้างเหตุผลเพื่ออ้างหรือปิดบังความสนใจทางเพศส่วนตัวโดยการ “ทำดี” ช่วยเหลือเด็กยากไร้ ส่วนใหญ่ทำอาชีพครู ครูฝึกกีฬา ครูสอนศาสนา และอื่น ๆ

Hechler (1995) กล่าวว่า การท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กไม่ใช่เรื่องใหม่แต่อย่างใดนานนับปีแล้วที่พวกชอบมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก (Pedophile) มองหาช่องทางในการหลีกเลี่ยงการลงโทษในประเทศสหรัฐอเมริกาได้ใช้โอกาสเดินทางไปยังประเทศที่โสเภณีเด็กมีอยู่อย่างดาษดื่นและกฎหมายเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศไม่บังคับใช้อย่างจริงจังหรือถูกเพิกเฉยหรือด้วยการอาศัยการติดสินบนหรือทั้งสองและง่ายต่อการหลบหนี ซึ่งเป้าหมายในการเดินทางก็คงหนีไม่พ้นสามประเทศที่เป็นจุดหมายของการวิจัยเรื่องนี้ ไทย ลาว และกัมพูชา

David (2000) ชี้ให้เห็นว่ายังไม่เป็นการแน่ชัดว่ากฎหมายของออสเตรเลียเกี่ยวกับการลงโทษการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กจะมีผลต่อการลดการกระทำผิดประเภทนี้หรือไม่ แต่ก็ยังดีกว่าการเป็นเพียงแค่เสือกระดาษ เพราะมีการดำเนินการกับผู้ต้องหาชาวออสเตรเลียที่เดินทางมามีเพศสัมพันธ์

กับเด็กชายหรือหญิงในประเทศไทยและถูกจับได้และดำเนินคดีในประเทศออสเตรเลียเองโดยไม่ต้องพึ่งคำให้การของเด็กผู้เสียหายในประเทศไทยเลย โดยคดีอาชญากรรมประเภทนี้มีการแจ้งความน้อยมากเป็นผลมาจากเป็นปัญหาที่ละเอียดอ่อนโดยธรรมชาติของคดีเอง หรือถูกขู่ขู่ขู่จากผู้กระทำความผิด และขาดพยานบุคคลที่จะยืนยันการกระทำความผิดของผู้ต้องหาหรือเหยื่อเองเกรงกลัวผลที่จะตามมาจากตัวของเหยื่อเอง จากครอบครัว หรือจากผู้กระทำความผิด โดยในประเทศที่กำลังพัฒนาสิ่งที่เพิ่มเติมขึ้นมา ก็เป็นปัญหาเกี่ยวกับความยากจน รวมไปถึงปัญหาการคอร์รัปชันของเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม

Terry (2015) ได้แสดงให้เห็นถึงนโยบายและกฎหมายเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดทางเพศในสหรัฐอเมริกาที่ไม่เหมือนประเทศในแถบอาเซียน คือ ระบบการลงทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศออนไลน์ (Internet Registries of Sex Offenders) การจำกัดถิ่นที่อยู่ของผู้กระทำความผิดทางเพศ (Sex Offender Residence Restrictions), หรือการติดตามผู้กระทำความผิดทางเพศผ่านระบบติดตามตัว GPS และในประเทศพัฒนาแล้วเช่นออสเตรเลียก็มีระบบลงทะเบียนผู้ต้องหาแล้วละเมิดต่อเด็กแห่งชาติออสเตรเลีย (ANCOR- the Australian National Child Offender Register) เพื่อให้ตำรวจในประเทศออสเตรเลียสามารถติดตามผู้ต้องหาที่ล่วงละเมิดต่อเด็กได้ถึงระดับชุมชนผ่านระบบ

Tchividjian (2015) ได้กล่าวถึงเหตุการณ์ที่ผู้อำนวยการขององค์กรทางศาสนาที่มีชื่อเสียงของอเมริกาชื่อว่า Good News for All (GNA) ซึ่งเป็นชาวอเมริกันได้ล่วงละเมิดเด็กหญิงในประเทศอินโดนีเซีย โดยอาศัยความเป็นผู้นำองค์กรเอ็นจีโอที่น่าเชื่อถือหรือน่าจะเรียกว่าผู้กระทำความผิดในคราบบัญญา ซึ่งเหตุการณ์เช่นนี้มักมีให้เห็นอยู่เสมอในประเทศไทยเช่นกัน คดีมีความยากลำบากของการหาพยานบุคคล ด้วยความมีอิทธิพลและความน่าเชื่อถือของผู้ต้องหา

รูปแบบและวิธีการวิจัย (Research Methodology)

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้จะทำการศึกษาโดยทำการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้กรณีศึกษา (Case Studies) การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) และการวิเคราะห์เอกสาร (Documentary Analysis) โดยกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจหัวหน้าชุดสืบสวนคดีและเลขาธิการมูลนิธิ FACE (Fight Against Child Exploitation) ในการสัมภาษณ์เชิงลึกจะทำการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กรวมจำนวน 10 ท่านจากกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 5 กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 2 กรมสอบสวนคดีพิเศษ เลขาธิการมูลนิธิ FACE และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในลาวและกัมพูชา โดยการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) ทั้งนี้ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ตรงประเด็นตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้ ภายใต้ข้อจำกัดของการเข้าถึงข้อมูลที่แหล่งข้อมูล/กลุ่มเป้าหมายไม่สะดวกที่จะให้ข้อมูลได้ทั้งหมดเนื่องจากจะทำให้เกิดผลกระทบต่อการดำเนินคดีและการปฏิบัติงาน แต่อย่างไรก็ตาม ในการวิจัยครั้งนี้แม้จะเป็นการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนแต่กลุ่มเป้าหมายในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นตัวเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับเด็กที่ตกเป็นเหยื่อของการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กเท่านั้น โดยคณะผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญกับการรักษาความลับ/

ความเป็นส่วนตัวอันเกี่ยวเนื่องกับข้อมูลละเอียดอ่อนที่สามารถบ่งชี้ถึงตัวตนของเด็ก ผู้ที่กระทำความผิด หรือ ผู้ให้ข้อมูล อันจะผลเสียต่อบุคคลดังกล่าวและการดำเนินคดีหรือการปฏิบัติงาน ทางคณะผู้วิจัยจะไม่เปิดเผยข้อมูลโดยปราศจากความยินยอมจากผู้ให้ข้อมูลโดยเด็ดขาด

ผลการศึกษา (Findings)

จากการวิเคราะห์ข้อมูลทางคดี การวิเคราะห์เอกสาร และการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กในกัมพูชา ไทย และลาว สามารถสรุปผลการศึกษาสถานการณ์และรูปแบบของการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก แยกออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลสถานการณ์ทั่วไป (General Situations)

ไทย ข้อมูลในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 2 ในช่วงปี 2536 ถึง 2556 มีจำนวนคดีทั้งหมด 114 คดี และในส่วนของกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 5 จำนวนทั้งสิ้น 20 คดี โดยคดีของกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 2 จากจำนวนข้อหาทั้งหมด 146 ข้อหา มีการแจ้งข้อหาแก่ผู้ต้องหาในข้อหากระทำความผิดแก่เด็กอายุยังไม่เกิน 15 ปี มากที่สุด จำนวน 67 ครั้ง รองลงมาจำนวน 32 ครั้งเป็นข้อหาพราวด์เด็กอายุไม่เกิน 15 ปี จากจำนวนคดีทั้งหมดกว่า 74 เปอร์เซ็นต์ จำนวนเหยื่อต่อคดี คือ 1 คนต่อคดี ประมาณ 25 เปอร์เซ็นต์ จำนวนเหยื่อต่อคดีจะมีประมาณ 2-5 คน และในจำนวนคดีทั้งหมดมีอยู่ 1 คดีที่มีเหยื่อทั้งสิ้นกว่า 16 คน โดยในส่วนของกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 5 ข้อหาการกระทำความผิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กที่พบในการใช้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา คือ ฐานความผิดกระทำความผิดแก่เด็กอายุยังไม่เกิน 15 ปีมากที่สุด จำนวนทั้งสิ้น 11 คดี สำหรับจำนวนเหยื่อในคดีการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กในเขตกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 5 เกือบครึ่งของจำนวนคดีจะมีจำนวนเพียง 1 ราย จากการศึกษาที่มีการเริ่มต้นของการสืบสวนสอบสวนในหลายรูปแบบ ดังนี้ การรับแจ้งจากญาติหรือคนใกล้ชิดกับเหยื่อ การได้รับแจ้งจากสายลับของตำรวจที่อยู่ในพื้นที่ การได้รับการประสานงานจากหน่วยงานตำรวจต่างประเทศ หรือการได้รับแจ้งจากประชาชนที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียง

กัมพูชา คดีการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กจากเจ้าหน้าที่ตำรวจกัมพูชาผู้ให้ข้อมูลสำคัญ มีจำนวนทั้งหมด 16 คดี สำหรับข้อหาการกระทำความผิด ประกอบด้วย การกระทำความผิดแก่เด็ก จำนวน 6 คดี การซื้อประเวณีเด็ก จำนวน 3 คดี ความผิดเกี่ยวกับสื่อลามกเด็ก จำนวน 3 คดี การข่มขืนบุคคลอื่นอายุ 15 ปีขึ้นไป จำนวน 1 คดี และกระทำความผิดแก่เด็กอายุยังไม่เกิน 15 ปี จำนวน 1 คดี สำหรับจำนวนเหยื่อส่วนใหญ่จะมีเหยื่อหลายคน โดยมีคดีที่มีเหยื่อ 3 ราย จำนวน 3 คดี เหยื่อ 4-6 ราย จำนวนอย่างละ 2 คดี และจำนวนเหยื่อ 1, 2, 7, 8, 9, 10 และมากที่สุด คือ มีเหยื่อถึง 19 ราย จำนวนอย่างละ 1 คดี ด้านจุดเริ่มต้นของการสืบสวนสอบสวนคดี จากการศึกษาที่มีการเริ่มต้นของการสืบสวนสอบสวนในหลายรูปแบบ เช่น การรับแจ้งจากเด็กที่เป็นเหยื่อเอง สถานทูตของต่างประเทศแจ้งเบาะแส หรือข้อมูลจากการทำงานของเจ้าหน้าที่ APLE ที่ลงพื้นที่

ลาว ข้อมูลจากเจ้าหน้าที่ตำรวจลาวผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ไม่มีการดำเนินคดีในข้อหาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กในแขวงหลวงพระบาง แต่ก็มีข้อมูลของเหยื่อผู้เสียหายจากการช่วยเหลือแบบ Soft Rescue คือ แม้ไม่มีการดำเนินการตามกฎหมายกับผู้กระทำความผิด แต่มีการช่วยเหลือเหยื่อผู้ได้รับความเสียหายจากการล่วงละเมิดทางเพศที่เป็นเด็กโดยองค์กรเดสทินีเรสคิวท์ (Destiny Rescue)

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำความผิด (Characteristics of CST Offenders)

ไทย ผู้กระทำความผิดในคดีการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กในไทยในส่วนของกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 5 เป็นเพศชายทั้งหมดทุกคดี โดยมีสัญชาติที่แตกต่างกัน ดังนี้ เป็นชาวอเมริกัน จำนวน 5 คน ออสเตรเลีย จำนวน 4 คน สหราชอาณาจักร จำนวน 4 คน นิวซีแลนด์ จำนวน 2 คน ฝรั่งเศส จำนวน 2 คน เบลเยียม จำนวน 1 คน อิตาลี จำนวน 1 คน สวิส จำนวน 1 คน และเยอรมัน จำนวน 1 คน สำหรับอายุของผู้กระทำความผิดอยู่ระหว่าง 37-90 ปี มีค่าเฉลี่ยอายุประมาณ 57 ปี โดยช่วงอายุที่ผู้ต้องหาที่มีการกระทำความผิดมากที่สุดเป็นช่วงอายุระหว่าง 50-59 ปี สำหรับอาชีพของผู้กระทำความผิดในคดีการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก มีลักษณะแตกต่างกันหลายรูปแบบซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการเข้าหาเหยื่อหรือล่อลวงเหยื่อ โดยลักษณะสภาพความเป็นอยู่ของผู้กระทำความผิดในคดีการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก ที่สำคัญและน่าสนใจ คือ ผู้ต้องหาส่วนใหญ่จะเดินทางเข้ามาไทยเพื่อพักผ่อน/การท่องเที่ยว บางคนมีฐานะทางการเงินและจะมีภรรยาเป็นคนไทย ซึ่งมีลูกสาวแล้ว และมีเพื่อนในประเทศเดียวกันซึ่งมีประวัติการละเมิดทางเพศ ผู้ต้องหาบางคนมีการศึกษาจบการศึกษาระดับปริญญาเอก สาขาวิชาชีววิทยา โดยเป็นนักเรียนทุนฟูลไบรต์ (Fulbright) ของประเทศสหรัฐฯ สำหรับประวัติการกระทำความผิด ส่วนใหญ่ของผู้กระทำความผิดในคดีการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กไม่เคยมีประวัติต้องคดีมาก่อน มีเพียง 6 คนที่มีข้อมูลกระทำความผิดมาก่อน

ผู้กระทำความผิดในคดีการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก ในส่วนของกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 2 เป็นเพศชายทั้งหมดทุกคดีเช่นเดียวกัน โดยผู้ต้องหาที่กระทำความผิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก 3 อันดับแรกมาจากประเทศสหราชอาณาจักร จำนวนมากที่สุด 31 คน รองลงมาเป็นประเทศเยอรมนี จำนวน 18 คน และประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 16 คน สำหรับอายุของผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก จะมีอายุเฉลี่ยประมาณ 52 ปี ช่วงอายุที่มีผู้กระทำความผิดในคดีการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กของกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 2 อยู่ในช่วงอายุ 40-49 ปี จำนวน 32 คดี

กัมพูชา สำหรับเพศของผู้กระทำความผิดเป็นเพศชายทั้งหมดทุกคดี โดยมีสัญชาติที่แตกต่างกัน ดังนี้ เป็นชาวอเมริกัน จำนวน 5 คน สหราชอาณาจักร และ ฝรั่งเศส จำนวนประเทศละ 3 คน และเบลเยียม ออสเตรเลีย เยอรมัน รัสเซีย และสวีเดน จำนวนประเทศละ 1 คน ช่วงอายุที่ผู้ต้องหาที่มีการกระทำความผิดมากที่สุดเป็นช่วงอายุระหว่าง 40-49 ปี และ 50-59 ปี จำนวนช่วงละ 5 คน สำหรับอายุของผู้กระทำความผิดอยู่ระหว่าง 35-75 ปี มีค่าเฉลี่ยอายุประมาณ 52 ปี สำหรับอาชีพของผู้กระทำความผิดในคดีการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์

กับเด็ก มีลักษณะแตกต่างกันหลายรูปแบบซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการเข้าหาเหยื่อหรือล่อลวงเหยื่อ โดยลักษณะสภาพความเป็นอยู่ของผู้กระทำผิดในคดีการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กในกัมพูชาส่วนใหญ่เป็นคนมีฐานะดี บางคนเป็นเจ้าของบริษัท เป็นที่ปรึกษาการลงทุน เป็นอดีตนายตำรวจ เป็นผู้อำนวยความสะดวกช่วยเหลือเด็ก หรือเป็นผู้จัดการบริษัท บางส่วนเป็นนักท่องเที่ยวเข้ามาซื้อประเพณีในกัมพูชาโดยตรง โดยส่วนใหญ่ไม่มีประวัติการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศในประเทศภูมิลำเนามาก่อน

ลาว ผู้ต้องหาส่วนใหญ่เป็นชาวลาวที่กระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก ยังไม่มีผู้ต้องหาเป็นชาวต่างประเทศ (ในประเด็นนี้ต่างไปจากข้อมูลที่ทางผู้วิจัยได้รับจากเลขาธิการมูลนิธิ FACE ที่พบว่า ผู้ที่กระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กมีทั้งชาวลาว ชาวจีน และชาวตะวันตก)

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับเหยื่อ (Characteristics of CST Victims)

ไทย สำหรับด้านเพศของเหยื่อ ในส่วนของกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 5 เหยื่อเป็นเด็กชาย 13 คนและเป็นเด็กหญิง 10 คนโดยอายุของเหยื่อจะอยู่ระหว่าง 6-16 ปี โดยเหยื่อส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 9 ราย โดยข้อมูลสถานะทางครอบครัวของเหยื่อ ส่วนใหญ่จะมาจากครอบครัวที่มีปัญหา เช่น อาศัยอยู่กับบิดา หรือ อาศัยอยู่กับมารดาและพ่อเลี้ยงชาวต่างชาติ ไม่ได้อาศัยอยู่กับทั้งบิดาและมารดาหรือญาติ เป็นเด็กเร่ร่อน สำหรับสภาพความเป็นอยู่ของเหยื่อโดยทั่วไป ประกอบด้วยเป็นชาวเขาและยากจน หรือเป็นหนึ่งในเหยื่อการค้ามนุษย์เอามาขายบริการแก่นักท่องเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่

ในส่วนของกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 2 เพศของเหยื่อการกระทำผิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก จากจำนวนทั้งสิ้น 163 ราย แบ่งเป็นเด็กชายร้อยละ 77.30 และเป็นเด็กหญิงร้อยละ 22.70 สำหรับอายุของเหยื่อนั้นจะอยู่ระหว่าง 7-30 ปี ส่วนใหญ่จะมีอายุ 14 ปี จำนวน 42 คดี รองลงมาเป็นอายุ 13 ปี จำนวน 37 คดี และต่อมาเป็นอายุ 12 และ 15 ปี จำนวนอย่างละ 17 คดี เหยื่อในคดีการกระทำผิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาในจังหวัดชลบุรี จำนวน 40 ราย รองลงมาจากเชียงราย จำนวน 7 ราย โดยสถานภาพของเด็กส่วนใหญ่ที่มีข้อมูลอยู่จะเป็นเด็กเร่ร่อน จำนวน 31 ราย เป็นเด็กรับจ้างบริการตามบาร์ จำนวน 5 ราย และอีก 4 รายอยู่กับผู้ปกครองที่เลี้ยงดูคนเดียว โดยอีก 123 รายไม่มีข้อมูลของเด็ก

กัมพูชา เหยื่อในคดีการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กในกัมพูชาที่มีข้อมูลอยู่เป็นเด็กหญิงจำนวน 57 รายและเด็กชาย 38 ราย ส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ในพนมเปญและเสียมเรียบ ซึ่งจากข้อมูลสถานะทางครอบครัวของเหยื่อส่วนใหญ่จะมาจากครอบครัวที่ยากจน มีอาชีพทำนา ทำสวน รับจ้างใช้แรงงานขายของตามข้างถนน แม่บ้าน และไปทำงานรับจ้างในไทย สำหรับการศึกษาส่วนใหญ่ได้เรียนในระดับประถมศึกษา อีกส่วนหนึ่งไม่ได้รับการศึกษา/ไม่ได้เข้าโรงเรียน

ลาว ผู้เสียหายทั้งสิ้น 20 ราย เป็นเด็กหญิงทั้งหมด สำหรับอายุของเหยื่อนั้นจะอยู่ระหว่าง 12-17 ปี เหยื่อในคดีการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กของลาว ส่วนใหญ่จะมีอายุ 15 ปี จำนวน 10 ราย รองลงมาเป็นอายุ 14 ปี จำนวน 6 ราย และต่อมาเป็นอายุ 16 ปี จำนวนอย่างละ 2 ราย อายุ 12 ปีและ 17 ปี อีกอย่างละราย สำหรับภูมิลำเนาของเหยื่อการกระทำผิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กมาจากหมู่บ้านตามเขตชนบท นอกเมืองใหญ่

ส่วนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบและวิธีการกระทำผิด (Patterns and Methods of CST Offenses)

ไทย รูปแบบและวิธีการเข้าหาเหยื่อของผู้ที่กระทำผิดในคดีการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กในพื้นที่ทางภาคเหนือของไทย (กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 5) ที่น่าสนใจ คือ รู้จักกับญาติผู้ใหญ่ในครอบครัวเหยื่อ การใช้นายหน้าให้คนหาเด็กมาให้ และให้เงิน การมุ่งหาเป้าหมายของผู้ต้องหาที่เป็นเด็กเร่ร่อน การมีพฤติกรรมติดต่อกับเด็กหญิงวัยรุ่นไทยผ่านทางเฟซบุ๊ก (Facebook) การใช้ความเป็นเจ้าของมูลนิธิบังคับกระทำชำเราเด็กสาวเขาที่ตนเองดูแล การแฝงตัวเข้ามาในองค์กรหรือสถาบันที่ทำให้ผู้กระทำผิดมีความผิดมีโอกาสได้เข้าถึงเหยื่อได้ง่าย หรือการแฝงตัวเป็นอาจารย์พิเศษ

สำหรับข้อมูลเกี่ยวกับการถ่ายภาพหรือถ่ายวิดีโอเหยื่อโดยผู้ต้องหาในคดีการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก โดยทั่วไปส่วนใหญ่จะไม่มีกระบวนการบันทึกภาพขณะกระทำความผิด แต่จะมีการถ่ายรูปกับเหยื่อเอาไว้ในลักษณะอื่น สำหรับในการกระทำความผิดในคดีมีการใช้เครือข่ายออนไลน์ในการกระทำความผิดหรือติดต่อสื่อสารกับเหยื่อทางเครือข่ายสื่อสังคมออนไลน์ ผู้ต้องหาบางคนชอบเล่นอินเทอร์เน็ตโดยเปิดบัญชีในหลายเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งลามกอนาจาร อ้างว่าเป็นเจ้าของเว็บไซต์ ‘Fuckbook’ และมีผู้ต้องหาบางคนมีการใช้ Darkweb* ในการซื้อขายสื่อลามกอนาจารเด็ก โดยสถานที่กระทำความผิดผู้ต้องหาส่วนใหญ่ลงมือกระทำความผิดในที่พักของตนเอง เช่น คอนโด/แมนชั่น/อพาร์ทเมนต์และบ้านพัก

ในส่วนของกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 2 สำหรับสถานที่กระทำความผิดของผู้ต้องหาในคดีการกระทำผิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กมักจะใช้คอนโด/แมนชั่น/อพาร์ทเมนต์ จำนวน 35 คดี บ้านพัก จำนวน 26 คดี โรงแรม จำนวน 21 คดี ส่วนที่เหลือจะเกิดขึ้นในที่สาธารณะ จำนวน 8 คดี สถานบันเทิง จำนวน 7 คดี และในห้างสรรพสินค้า จำนวน 3 คดี

กัมพูชา มีการใช้การปลอมและอ้างตัวว่าเป็นหมอ การติดต่อซื้อบริการเด็กจากแม่เด็กโดยตรง โดยใช้ความมีเงินในการเป็นช่องทางในการเข้าถึงตัวเด็ก มีบ้านหลังใหญ่ มีสระว่ายน้ำและสนามเด็กเล่นเพื่อใช้ในการสร้างความสัมพันธ์และสร้างความสนิทสนมกับเด็กที่เป็นเหยื่อ การรับเลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรมแบบไม่เป็นทางการ ใช้ความเป็นบาทหลวงในศาสนาคริสต์ในการเข้าถึงเหยื่อที่เป็นเด็ก, ทำที่เป็นช่วยเหลื่อ

* เป็นเครือข่ายอินเทอร์เน็ตแบบปิดที่ต้องเข้าถึงด้วยซอฟต์แวร์พิเศษ คือ TOR Browser โดยเป็นที่นิยมของเหล่าอาชญากรทั้งหลายในขณะนี้

ตามสถานที่ต่าง ๆ เช่น เด็กเก็บขยะ เพื่อตีสันทิ หรือ ใช้ความเป็นเจ้าหน้าที่/ผู้อำนวยการมูลนิธิในการเข้าถึง และทำอนาจารเด็กในการดูแล สถานที่กระทำความผิด ผู้ต้องหาส่วนใหญ่ลงมือกระทำความผิดในที่พักของตนเอง เช่น โรงแรม/คอนโด/แมนชั่น/อพาร์ทเมนต์และบ้านพัก

ลาว ผู้เสียหายซึ่งเป็นเด็กจะถูกชักชวนโดยนายหน้าหรือเพื่อนของเหยื่อเอง หรือโดยสมัครใจของเหยื่อเองในการเข้าไปทำงานที่ร้านคาราโอเกะในเมืองหลวงพระบาง แล้วจะถูกให้ขายบริการทางเพศกับแขกที่มาใช้บริการร้านคาราโอเกะซึ่งผู้มาใช้บริการมีทั้งชาวลาว ชาวต่างประเทศ (ชาวจีนและชาวตะวันตก)

สรุปและอภิปรายผล (Conclusion and Discussion)

จากผลการวิเคราะห์ข้อเท็จจริงเบื้องต้น มีข้อเท็จจริงเกี่ยวกับคดีการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กที่สอดคล้องกับหลักการของทฤษฎีปกติวิสัยและเหยื่อวิทยา โดยการเกิดการกระทำผิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กนั้นมียุทธศาสตร์ประกอบด้วยกัน 3 อย่าง คือ 1) นักท่องเที่ยวที่มุ่งจะผลประโยชน์ทางเพศกับเด็ก โดยผู้กระทำความผิดส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีความชอบหรือรสนิยมในการมีเพศสัมพันธ์กับเด็กอยู่แล้วจึงเดินทางเข้ามาเพื่อหาเด็กที่ขาดการดูแลที่ดีหรือชักจูงได้ง่ายในประเทศเป้าหมายที่ขาดมาตรการคุ้มครองที่ดี 2) เด็กที่เป็นเป้าหมายที่เหมาะสมโดยเหยื่อส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มเด็กที่มีปัญหาและมีความอ่อนแอทางสังคม และ 3) โอกาสที่จะลงมือกระทำความผิดซึ่งมักเกิดจากการขาดมาตรการการป้องกันที่ดีในกัมพูชา ไทย และลาว ทำให้กลายเป็นประเทศเป้าหมายของนักท่องเที่ยวที่นิยมการมีเพศสัมพันธ์กับเด็กได้เดินทางเข้ามา จากแนวคิดทฤษฎีนี้สามารถนำมาใช้เป็นกรอบในการวิเคราะห์หาทางแก้ไขปัญหการกระทำผิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กให้ครอบคลุมทั้งสามมิติของการเกิดอาชญากรรม ซึ่งหากเราสามารถที่ระบุตัวผู้ต้องสงสัยว่าจะกระทำความผิดได้เร็วก็จะสามารถป้องกันไม่เกิดการกระทำผิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กได้ หรือหากสามารถที่จะคุ้มครองหรือช่วยเหลือเด็กที่มีความเสี่ยงที่จะเป็นเป้าหมายของการกระทำผิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กได้การกระทำผิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กก็จะไม่เกิดขึ้นเพราะไม่มีเหยื่อในอาชญากรรม ซึ่งการกระทำเหล่านี้เป็นการเพิ่มมาตรการการคุ้มครองที่มีประสิทธิภาพให้มากขึ้นอันเป็นการทำให้โอกาสของคนร้ายที่จะลงมือกระทำความผิดน้อยลง การกระทำผิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กก็จะลดน้อยลงไปด้วย

นอกจากนี้ ยังพบว่า เหยื่อส่วนใหญ่ในทั้งสามประเทศมักจะถูกชักจูงหรือล่อลวงให้เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์ โดยใช้เงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่นเป็นสิ่งตอบแทนทำให้เหยื่อสมัครใจ ซึ่งเรียกว่า การกรูมมิ่ง ผู้ที่กระทำความผิดจะใช้กระบวนการในการล่อลวงเด็กเพื่อที่จะเข้าถึงเด็กในระยะยาว เพื่อที่เด็กจะให้ความร่วมมือ เก็บความลับซึ่งเป็นสาเหตุให้การละเมิดเกิดขึ้นได้อย่างต่อเนื่องและเกิดขึ้นซ้ำ ๆ (ดู Lanning, 2010; Terry & Tallon, 2004) มีเพียงส่วนน้อยที่เป็นมีการบังคับขืนใจซึ่งมักจะพบในกรณีที่เหยื่อมีความสัมพันธ์หรือรู้จักกับผู้กระทำความผิดมาก่อน เช่น พ่อเลี้ยงกับลูกเลี้ยงหรือครูกับลูกศิษย์ เป็นต้น ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการขาดการคุ้มครองที่ดีของเด็กทำให้ผู้กระทำความผิดที่มีแรงจูงใจอยู่แล้วได้มีช่องโอกาสในการลงมือกระทำความผิดได้

ตามหลักการของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม พฤติกรรมการกระทำผิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กนั้นเกิดขึ้นจากการเรียนรู้ระหว่างกลุ่มคนที่มีความชอบทางเพศแบบเดียวกัน โดยอาจจะมี การจับกลุ่มกันในโลกสังคมออนไลน์หรือหาข้อมูลและเรียนรู้ที่จะกระทำผิดผ่านทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งสามารถ ค้นหาเหยื่อ สถานที่ และเทคนิควิธีการกระทำผิดได้จากกลุ่มเพื่อน หรืออาจจะมีการเลียนแบบการกระทำ ผิดจากเพื่อนคนอื่น ๆ ที่พบในโลกออนไลน์ได้ โดยในหลายคดี พบว่า มีการส่งต่อภาพการละเมิดทางเพศเด็ก ไปให้กลุ่มเพื่อนในสังคมออนไลน์ด้วย นอกจากนี้ ยังมีการเรียนรู้จากเพื่อนในกลุ่มที่เคยเข้ามากระทำผิดถึง ความบกพร่องในการคุ้มครองดูแลเด็กทางด้านกฎหมายและสังคมในแถบประเทศอาเซียน (ดู David, 2000; Hechler, 1995)

สำหรับวิธีการการกระทำผิดที่ทำให้เกิดปัญหาในการดำเนินคดี คือ การที่ผู้ต้องหาเป็นผู้ที่มีอิทธิพล และเป็นผู้ที่มีความน่าเชื่อถือในชุมชน เช่น การแฝงตัวเป็นครู ผู้นำทางศาสนาหรือมูลนิธิเพื่อการกุศล หรือ เจ้าของกิจการ เป็นต้น ซึ่งทำให้ง่ายต่อการเข้าถึงเด็กและทำให้คนทั่วไปมองว่าเป็นคนดีหรือพ่อพระของ เด็ก ๆ ซึ่งเป็นวิธีการที่ใช้ในหลายประเทศ (ดู Tchividjian, 2015) ดังนั้น การรวบรวมพยานหลักฐานจะ ไม่ได้รับความร่วมมือจากคนในชุมชนและมักจะมีการประนีประนอมยอมความกันโดยผู้ปกครองในที่สุด

ข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก (Recommended Solutions to the CST)

จากผลการศึกษาวิจัยนี้ที่แสดงให้เห็นถึงรูปแบบการกระทำผิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กในสามประเทศอาเซียน คือ กัมพูชา ลาว และไทย ที่มีหลากหลายรูปแบบทำให้ยาก ต่อการป้องกันการกระทำผิด นอกจากนี้ ยังมีอุปสรรคทั้งทางด้านกฎหมายและสังคมอีกหลายประการ ในการสืบสวน จับกุมและดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดซึ่งเป็นนักท่องเที่ยวต่างชาติ เช่น การหาพยานบุคคล ที่ยากลำบากเพราะความมีอิทธิพลหรือความน่าเชื่อถือของผู้กระทำผิด การเปิดโอกาสให้มีการยอมความกัน การหลบหนีเมื่อปล่อยตัวชั่วคราว เป็นต้น ซึ่งทำให้ผู้ต้องหาหลายคนถูกลงโทษเพียงเล็กน้อยหรือหลุดพ้น จากข้อกล่าวหาและการลงโทษตามกฎหมายและสามารถอาศัยอยู่ในถิ่นที่อยู่เดิมและยังคงมีพฤติกรรมอย่าง เดิม ซึ่งเป็นอันตรายต่อเด็กในพื้นที่อาศัยนั้น ดังนั้น เพื่อให้การแก้ไขปัญหาการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์ กับเด็กที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นและสอดคล้องกับมาตรฐานการดำเนินการสากลของสหประชาชาติ ดังกล่าวข้างต้น คณะผู้วิจัยจึงขอเสนอแนวทางสำหรับการกำหนดนโยบายเชิงปฏิบัติการสำหรับการแก้ไข ปัญหาการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กในไทยและภูมิภาคอาเซียน 3 ด้าน ที่สอดคล้องกับแผน ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการในเชิงปฏิบัติของสหประชาชาติในการจัดการความรุนแรงต่อเด็ก (UN Model Strategies – VAC) ดังนี้

1) ยุทธศาสตร์ด้านการป้องกันปัญหาการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก (General Prevention Strategies to Address CST)

1.1 รัฐควรกำหนดนโยบายการแก้ไขปัญหาการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กเป็นนโยบายสำคัญระดับชาติที่ควรเร่งแก้ไขและให้ความสำคัญ เพื่อจะขับเคลื่อนให้ทุกหน่วยที่เกี่ยวข้องตระหนักเห็นความสำคัญของปัญหา และร่วมมือกันในการป้องกันปัญหาการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก ตามยุทธศาสตร์กลุ่มที่ 1 ข้อที่ 2 มาตรการการป้องกันทั่วไป มีมาตรการการป้องกันที่สมบูรณ์ต่อทุกความรุนแรงที่เกี่ยวข้องกับเด็ก

1.2 การป้องกันและคุ้มครองเด็กจากการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กด้วยกฎหมายเนื่องจากในไทยและภูมิภาคอาเซียนยังไม่กฎหมายเฉพาะที่กำหนดให้การท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กเป็นความผิด ยังคงใช้เพียงความผิดพื้นฐานเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางเพศเกี่ยวกับเด็กในการลงโทษ ซึ่งทำให้นักท่องเที่ยวต่างชาติไม่เกรงกลัว ยังคงมีเป้าหมายในการเดินทางเข้ามากระทำความผิดนี้ในแถบภูมิภาคอาเซียน ซึ่งแตกต่างจากหลายประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา ที่มีกฎหมายลงโทษเฉพาะสำหรับการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก โดยมีโทษสูงสุดจำคุก 30 ปีในเรือนจำของรัฐบาลกลาง (Federal Law) ด้วยลักษณะการลงโทษที่รุนแรงนี้ทำให้ผู้กระทำความผิดหลายคนเลือกที่จะไม่กระทำความผิดในสหรัฐอเมริกาแต่จะเดินทางมากระทำความผิดในแถบอาเซียนแทน ดังนั้น การปรับปรุงกฎหมายให้ทันสมัยและมีบทลงโทษที่รุนแรงขึ้นสำหรับการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กเป็นอีกแนวทางหนึ่งในการป้องกันปัญหานี้ ยกตัวอย่างเช่น ไทยได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติ แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 24) พ.ศ. 2558 ในมาตรา 287/1 และมาตรา 287/2 ให้การครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กเพื่อแสวงหาประโยชน์ในทางเพศฯ หรือเพื่อการค้าหรือเพื่อเผยแพร่ฯ เป็นความผิดอาญา ซึ่งเพิ่มความสามารถของเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายในการดำเนินคดีกับกลุ่มผู้ต้องหาที่มีการกระทำความผิดเกี่ยวเนื่องกับคดี การท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กเช่นกัน อันเป็นการลดแรงจูงของผู้ที่จะเข้ามากระทำความผิดในไทยให้น้อยลง

1.3 การรณรงค์และประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อทุกประเภท เพื่อให้ประชาชนทั่วไป ประชาชนกลุ่มเสี่ยง รวมทั้งหน่วยงานภาครัฐและเอกชน ตระหนักและเข้าใจถึงปัญหาการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก รวมถึงการสร้างจิตสำนึกและเจตคติในเรื่องสิทธิมนุษยชนแก่ประชาชนในสังคม และเพื่อให้กลุ่มเป้าหมายเหล่านี้ให้ความร่วมมือในการเฝ้าระวังปัญหานี้ในชุมชนของตนเอง อันจะเป็นการป้องกันที่มีประสิทธิภาพและยั่งยืน เป็นการกำจัดโอกาสในการกระทำความผิดของชาวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาเพื่อกระทำความผิด ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของการเกิดอาชญากรรมตามแนวคิดทฤษฎีปกติวิสัย (Routine Activity theory) ทั้งนี้จากการศึกษาในหลายพื้นที่ที่ประชาชนทั่วไปและหน่วยงานรัฐเองยังไม่สนใจและให้ความสำคัญกับปัญหานี้ ยังปล่อยปละละเลยให้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้นในพื้นที่เดิม ๆ โดยไม่มีการแสวงหาแนวทางและร่วมกันหาทางป้องกันปัญหานี้อย่างจริงจังเท่าที่ควร

1.4 การส่งเสริมให้มีการอบรมเผยแพร่ความรู้แก่เด็กกลุ่มเสี่ยงและผู้ที่เกี่ยวข้องตามพื้นที่ต่าง ๆ เช่น เมืองท่องเที่ยว ร้านเกม บ้านเด็กกำพร้า มูลนิธิเด็ก โรงเรียนชาวเขา เป็นต้น ซึ่งจากการศึกษาวิจัยพื้นที่เหล่านี้มักจะเป็นเป้าหมายของการกระทำความผิดทางเพศที่มีเพศสัมพันธ์กับเด็ก ทั้งนี้ เพื่อไม่ให้เด็กกลุ่มเสี่ยงตกเป็นเหยื่อในการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กตามแนวคิดเหยื่ออาชญากรรมและทฤษฎีปกติวิสัย

2) ยุทธศาสตร์ด้านการบังคับใช้กฎหมาย การสืบสวนสอบสวน จับกุม และดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดในคดีการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก (Strategies to Improve Ability and Capacity of the Criminal Justice System to Combat CST)

2.1 รัฐควรกำหนดนโยบาย Zero Tolerance* สำหรับการกระทำความผิดในคดีการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กเหมือนกับในสหรัฐอเมริกาและอีกหลายประเทศที่ให้ความสำคัญกับการดำเนินคดีกับผู้ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กทั้งตัวผู้กระทำผิดเอง ผู้จัดหา หรือผู้สมรู้ร่วมคิดในการกระทำความผิด และมีการออกกฎหมายเฉพาะและรุนแรงเพื่อลงโทษบุคคลเหล่านี้ สอดคล้องกับหลักการยับยั้งป้องกันของสำนักอาชญาวิทยาดั้งเดิม ซึ่งเป็นการลดแรงจูงใจในการกระทำความผิดของผู้ที่จะกระทำความผิดให้น้อยลง

2.2 รัฐควรจัดตั้งหน่วยงานเฉพาะระดับชาติในการส่งเสริมสนับสนุนการดำเนินการในการสืบสวนสอบสวน จับกุม และดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดในคดีการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก เช่น การจัดตั้งของ Thailand Internet Crime Against Children - TICAC ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ แต่ให้หน่วยงานที่ตั้งใหม่นี้ขึ้นตรงบังคับบัญชากับสำนักงานกฤษฎีกาหรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม คล้าย ๆ กับกรมสอบสวนคดีพิเศษ เพื่อให้มีเอกภาพในการทำงานและบูรณาการทำงาน ทั้งหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายหลาย ๆ หน่วยงาน เช่น การสืบสวนสอบสวนปราบปรามผู้กระทำผิด การดูแลเหยื่อที่เป็นเด็กโดยหน่วยงานคุ้มครองสิทธิ และการแสวงหาความร่วมมือจาก องค์กร NGOs และนักสังคมสงเคราะห์ โดยให้มีอำนาจหน้าที่ในการสืบสวนสอบสวน จับกุม และดำเนินคดีกับผู้กระทำผิด โดยให้เน้นในการทำงานแบบยึดเหยื่อผู้เสียหายเป็นที่ตั้งในการดำเนินคดีกับผู้ต้องหา (Victim Center Approach) คือ ต้องคำนึงถึงผลเสียที่จะตกกับเหยื่อผู้เสียหายเป็นหลัก รวมทั้งคอยทำหน้าที่ในการประสานงานช่วยเหลือ ส่งผู้เชี่ยวชาญหรือเจ้าหน้าที่เข้าไปช่วยหน่วยงานในพื้นที่ต่าง ๆ ในดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับคดี ทำหน้าที่ในการฝึกอบรมให้ความรู้แก่ผู้ที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ต่าง ๆ เพื่อให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ในการสืบสวนสอบสวน จับกุม และดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดในคดีการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ และการจัดทำฐาน

* Zero Tolerance คือ นโยบายหมดความอดทนต่อการกระทำความผิดละเมิดทางเพศต่อเด็ก โดยเฉพาะคดีการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก (CST) ให้เหมือนกับที่รัฐบาลไทยได้ประกาศนโยบาย Zero tolerance กับคดีการค้ามนุษย์ในหัว 1 ปีที่ผ่านมา ซึ่งถือว่าได้ผลเป็นอย่างดีและเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งให้ประเทศไทยยกระดับ TIP report Tier ด้านการค้ามนุษย์ของไทยดีขึ้นในปี 2559

ข้อมูลชาวต่างชาติที่กระทำผิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กทั้งหมด และครบวงจรตั้งแต่การจับกุม ไปจนถึงการดำเนินคดีในชั้นศาล โดยประสานงานกับหน่วยงานที่รับผิดชอบในต่างประเทศ ในการขอข้อมูลของผู้ที่เคยกระทำผิดในประเทศเหล่านั้น เพื่อนำมาใช้ในการตรวจสอบและเฝ้าระวัง เมื่อมีการเดินทางเข้ามาในไทยและแถบภูมิภาคอาเซียน หรือมีการสร้างระบบลงทะเบียนเพื่อใช้ในการติดตามตัวบุคคลที่มีประวัติเกี่ยวกับความผิดทางเพศขณะอยู่ในประเทศไทยเหมือนเช่นระบบติดตามและตรวจสอบผู้ที่เคยกระทำผิดทางเพศในสหรัฐอเมริกาและออสเตรเลีย (Terry, 2015)

2.3 รัฐควรสนับสนุนการสร้างผู้เชี่ยวชาญในการเก็บรวบรวมข้อมูลพยานหลักฐานและการนำนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ในการดำเนินคดีกับผู้กระทำผิด เช่น เจ้าหน้าที่ตรวจสถานที่เกิดเหตุที่เก่งมีความสามารถในด้านนิติวิทยาศาสตร์ (Forensic Experts) และคอมพิวเตอร์ (Computer Forensic Experts) หรือผู้เชี่ยวชาญในการพุดคุย/สอบปากคำเด็กผู้เสียหาย (Forensic Interview Experts) ที่จะนำมาเป็นพยานในการดำเนินคดี ซึ่งสามารถทำได้โดยการจัดฝึกอบรมหรือบรรจุเข้าเป็นหลักสูตรการฝึกอบรมในสถานฝึกอบรมตำรวจ เช่น โรงเรียนนายร้อยตำรวจ และสถาบันการสอบสวน เป็นต้น และการจัดหาเครื่องมือที่ทันสมัยในการตรวจสถานที่เกิดเหตุพร้อมการจัดการฝึกอบรมการใช้เครื่องมือเหล่านั้นแก่เจ้าหน้าที่ชุดปฏิบัติการ

2.4 รัฐควรสนับสนุนการปราบปรามผู้กระทำผิดและขบวนการที่เกี่ยวข้องทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ ส่งเสริมการประสานงานระหว่างหน่วยงานที่รับผิดชอบในการสืบสวนสอบสวน จับกุม และดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดในคดีการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กในต่างประเทศ มีการจัดประชุมหารือเพื่อวางแผนแนวทางการปฏิบัติร่วมกัน โดยเฉพาะกลุ่มประเทศที่มีการเดินทางเข้ามากระทำผิดในคดีการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กจำนวนมาก หรือทำข้อตกลงในการร่วมมือการปฏิบัติในการแก้ไขปัญหการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กร่วมกันให้เป็นรูปธรรม ทั้งนี้ เนื่องจากหลายคดีที่สามารถจับกุมและดำเนินคดีกับชาวต่างชาติที่เดินทางเข้ามากระทำผิดในไทยได้ เกิดจากการประสานและความร่วมมือกับตำรวจในต่างประเทศที่ให้ข้อมูลและเข้ามามีส่วนร่วมในการปฏิบัติการ

3) ยุทธศาสตร์ด้านการช่วยเหลือเด็กที่เป็นเหยื่อในคดีการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก (Strategies to Assist the CST Victims)

3.1 รัฐควรจัดทำมาตรฐานและคู่มือของประเทศในการช่วยเหลือ ค้ำครอง และส่งกลับเหยื่อ เพื่อให้ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีแนวทางที่เป็นมาตรฐานสากลเดียวกันในการปฏิบัติต่อเหยื่อที่เป็นเด็ก

3.2 รัฐควรพัฒนาศักยภาพของผู้ที่ให้บริการ/องค์กร/หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการค้ำครองช่วยเหลือเด็กที่เป็นเหยื่อให้มีความรู้ความเข้าใจในตามมาตรฐานที่กำหนด สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและครบวงจร

3.3 รัฐควรให้ความสำคัญกับการคุ้มครองพยาน มีการจัดสรรงบประมาณและสวัสดิการสำหรับพยานที่เพียงพอ มีการจัดสถานที่ที่เหมาะสมในการคุ้มครองพยาน มีการจัดการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่คุ้มครองพยานให้มีความรู้ความเข้าใจและสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.4 รัฐควรส่งเสริมและสนับสนุนการจัดตั้ง/จัดหาสถานที่คุ้มครอง/พักพิงสำหรับเด็กผู้เสียหาย โดยองค์กรเอกชน (NGO) ซึ่งในปัจจุบันมีบทบาทสำคัญในการเข้ามาช่วยหน่วยงานของรัฐในการช่วยเหลือคุ้มครองเด็กที่ตกเป็นเหยื่อและช่วยในการหาข้อมูลของการกระทำผิดจากเครือข่ายของเด็กที่อยู่ในการดูแล ซึ่งในประเด็นนี้ทางรัฐบาลไทยได้สนับสนุนให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ดำเนินการร่วมกับหน่วยงานภาครัฐอื่นในการจัดตั้ง คณะทำงาน TICAC แล้วยังมีศูนย์ ACT 3 ศูนย์ คือ เชียงใหม่ พัทยา และภูเก็ต ศูนย์ ACT เป็นการแสวงหาความร่วมมือระหว่างหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายทั้งในและต่างประเทศ เช่น FBI-Federal Bureau of Investigation กับ HSI-Homeland Security Investigations ของประเทศสหรัฐอเมริกา และ NCA-National Crime Agency ของประเทศอังกฤษ ฯลฯ หน่วยงานภาครัฐอื่นของไทย เช่น กรมสอบสวนคดีพิเศษ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (พม.) รวมถึงหน่วยงานพัฒนาเอกชนที่เสียสละความรู้ แรงงาน และงบประมาณ ในการช่วยเหลือเจ้าพนักงานในการสืบค้นข้อเท็จจริง จัดกิจกรรมเด็ก บ้านพักเอกชนรองรับเด็กต่อจากภาครัฐ เช่น Hug Project ภายใต้มูลนิธิสานสัมพันธ์ครอบครัว ZOE International มูลนิธิพัฒนาการคุ้มครองเด็ก (FACE) ฯลฯ โดยเน้นการทำงานไปที่การสนับสนุนงานด้านการสืบสวนเชิงรุก เพื่อบังคับใช้กฎหมายทั้งไทยและในต่างประเทศ ให้สมบูรณ์แบบที่สุด ตั้งแต่ต้นกระบวนกรยุติธรรม ทั้งทางแพ่งและอาญา แต่ก็ยังทำงานภายใต้แนวคิดและยุทธศาสตร์ของตำรวจผู้รับใช้ชุมชน (Community Policing) ในการเข้าถึงประชาชนเป็นแกนการปฏิบัติงานด้วย

เอกสารอ้างอิง (References)

- Akers, R. (1997). *Criminological Theory: Introduction and Evaluation*, 2nd ed. Los Angeles, CA: Roxbury Publishing Company.
- Cohen, L. & Felson, M. (1979). Social Change and Crime Rate Trends: A Routine Activity Approach. *American Sociological Review*, 44(4), 588-608.
- David, F. (2000). *Child Sex Tourism*. Canberra: Australian Institute of Criminology.
- ECPAT (2008). *Combating Child Sex Tourism: Questions & Answers*. Bangkok, Thailand: Saladaeng Printing Co.Ltd. Retrieved from http://www.ecpat.net/sites/default/files/cst_fa_q_eng.pdf
- ECPAT (n.d.). *Child Sex Tourism in Thailand*. Retrieved from <http://www.ecpat.org.uk/sites/default/files/thailand05.pdf>
- Hechler, D. (1995). *Child Sex Tourism. New York: Don't buy Thai*.

- Lanning, K. V. (2010). *Child Molesters: A Behavioral Analysis for Professionals Investigating the Sexual Exploitation of Children*. NCMEC-National Center for Missing & Exploited Children.
- Measham, F. (2015). The white Male Gaze that Drives Child Sex Tourism. *Eureka Street*, 25(14), 25-26.
- Bangkok Post. (2014). *Prison Upheld for Dutch Child Molester*. Retrieved from <https://www.bangkokpost.com/news/crime/440169/prison-upheld-for-dutch-child-molester>
- Tchividjian, B. (2015). Catching American Sex Offenders Overseas. *Rhymes with Religion / Boz Tchividjian's Blog at Religion News Service*, 2015-4.
- Territo, L., & Glover, N. (2014). *Criminal Investigation of Sex Trafficking in America*. Boca Raton: CRC Press, Taylor and Francis Group.
- Terry, K. & Tallon, J. (2004). *Child Sexual Abuse: A Review of the Literature*. John Jay College.
- Terry, K. J. (2015). Sex Offender Laws in the United States: Smart Policy or Disproportionate Sanctions?. *International Journal of Comparative and Applied Criminal Justice*, 39(2), 113-127.
- United States Department of Justice. (2016). *U.S. Citizen Sentenced to Ten Years' Imprisonment for Traveling to Foreign Country to Have Sex with A Minor. California*. Retrieved from <https://www.justice.gov/usao-ndca/pr/u-s-citizen-sentenced-ten-years-imprisonment-traveling-foreign-country-have-sex-minor>
- von Hentig, H. (1948). *The Criminal and His Victim: Studies in the Sociobiology of Crime*. New Haven, CT: Yale University Press.